

Arrest

nr. 59 491 van 11 april 2011
in de zaken RvV X, X, X, X en X / VI

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

2. X

3. X

4. X

5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Vnde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (eerste verzoekster), die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010 en de verzoekschriften die X (tweede verzoekster), X (derde verzoeker), X (vierde verzoekster) en X (vijfde verzoeker), die allen verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de zaken worden toegewezen aan de Vnde kamer.

Gelet op de beschikkingen van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LATEUR, die verschijnt voor de eerste verzoekende partij, van advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO, die verschijnt voor de overige verzoekende partijen, en van attaché B. BETTENS en attaché C. STESSELS, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 7 mei 2010 het Rijk binnen en diende op 10 mei 2010 een asielaanvraag in. De overige verzoekende partijen, zijnde de kinderen van verzoekster, kwamen volgens hun verklaringen op 7 januari 2009 het Rijk binnen en dienden op 9 januari 2009 een asielaanvraag in. Op 25 juni 2010 werd voor allen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent ongehuwd en hebt vier kinderen; (...). Uw vier kinderen kwamen samen met uw zus (A.L.) (...) naar België, waar ze op 9 januari 2009 het statuut van vluchteling aanvroegen. U verliet uw land van herkomst op 6 mei 2010. [...] U kwam op 7 mei 2010 in België aan, waar u op 10 mei 2010 het statuut van vluchteling aanvroeg. U bent op dit moment in verwachting van uw vijfde kind.[...] U bent in het bezit van uw Angolese identiteitskaart.

Volgens uw verklaringen bent u in Cabinda geboren en behoort u tot de etnische groep van de Bowoyo. U verliet Cabinda toen u nog een klein kind was [...] U woonde[...] sinds 1997, in Luanda. In 2006 vertrok u met uw partner (B.J.F.), op zakenreis naar Lunda. U liet uw vier kinderen bij uw zus (A.) achter in Luanda. Uw man had een vrachtwagen gehuurd voor de zakenreis waarmee hij goederen voor zijn klanten transporteerde. [...] Onderweg is de vrachtwagen van de weg af geraakt en in een ravijn gevallen. Drie van de vier inzittenden kwamen om het leven en de goederen werden vernield. Uit angst dat jullie slachtoffer zouden worden van wraakacties van de families van de overledenen en van de klanten die hun goederen hadden verloren, stuurde uw man u naar Huambo [...]. Uw man bleef ter plaatse om de zaken te regelen. U hebt sindsdien nooit meer iets van hem vernomen. U [...] vernam dat uw zus samen met uw kinderen verhuisd was naar een onbekende plaats. De politie en vele andere mensen kwamen geregeld naar het huis van uw partner. De politie doodde de huisbewaarder [...] U bleef in Huambo wonen, waar u in de verkoop ging om geld te verdienen. U vernam[...] dat uw zus met uw kinderen naar België vertrokken was. In februari 2009 keerde u [...] naar Luanda terug om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen. Nog in 2009 leerde u in Luanda een Belg van Congolese afkomst kennen [...] Jullie begonnen een relatie en u verwacht nu met hem een baby. U besloot Angola te verlaten en met de hulp van een smokkelaar [...].

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u sinds 2006 niet meer naar uw woning terugkeerde uit angst voor wraakacties van klanten en opgepakt te worden door de politie. [...]

U verklaart dat u sinds het ongeval geen contact meer had met uw zus en uw kinderen totdat u in België [...] Uit de verklaringen van uw zus blijkt dan ook dat u haar tussen 2006 en 2009 op elk moment gemakkelijk kon contacteren totdat zij in 2009 het land verliet.[...]

In deze context is het eveneens bevreemdend dat u tussen 2006 en 2009 wel nog naar Luanda terugkeerde, waar u een nieuwe identiteitskaart aanvroeg in februari 2008 en waar u uw huidige partner leerde kennen, maar u nam nooit contact op met uw neven, bij wie u tot vóór het ongeval woonde, of met de familie van uw partner [...]

Verder dient vastgesteld te worden dat al uw verklaringen over bedreigingen door de politie en klanten van uw partner enkel gebaseerd zijn op verklaringen van uw vriendin over de telefoon. U werd zelf nooit op een rechtstreekse manier bedreigd of beschuldigd. U ontving nooit een oproepingsbrief van de politie of een veroordeling van een rechtbank [...].

In verband met de dood van de huisbewaarder van uw man legt u ook erg vage en inconsistente verklaringen af. [...] U kan echter in het geheel niet uitleggen waarom de huisbewaarder door de politie doodgeschoten werd of op welke manier dit verband zou houden met het ongeval van de vrachtwagen [...].

Ook verklaart u dat één van de voornaamste redenen waarom u al die jaren van uw woning wegbleef de schadevergoeding was die u niet kon betalen[...]. Indien de schadevergoeding één van de redenen was die u jaren van uw huis weghield, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich zou informeren

over de grootte van de schadevergoeding, wie ze opeiste en of er ooit een beslissing genomen werd in deze zaak door de politie of een rechtbank.

In verband met uw reis naar België legt u eveneens vage verklaringen af. [...] U kan echter niet uitleggen waarom u in Angola geen officieel paspoort aanvroeg bij de autoriteiten, terwijl u wel een identiteitskaart aanvroeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7).

Er dient ten slotte te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw zus en uw vier kinderen een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten (Angolese identiteitskaart) kunnen het bovenstaande niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent. Volgens uw verklaring is de bevalling voorzien voor de maand augustus 2010."

1.3. Inzake eerste verzoeksters kinderen, in deze de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgbeslissingen genomen.

2. Over de rechtspleging

Aangezien de bestreden beslissingen in hoofde van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij volgbeslissingen betreffen die louter verwijzen naar de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de vijf beroepen wegens vernochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de middelen vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3. Verzoekster voert de schending aan van "artikel 1 A 2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 en de artikelen 48/3, artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

4. Nopens de eerste verzoekster

4.1. Verzoekster verklaart problemen te kennen naar aanleiding van een ongeval met een vrachtwagen die haar ex-partner had gehuurd voor het transport van goederen van derden. Zowel de eigenaar van de vrachtwagen, de klanten van haar voormalige partner en familieleden van de slachtoffers van het ongeval eisen schadeloosstelling die verzoeksters echtgenoot niet kon betalen. Volgens verzoekster wordt ze ook gevisieerd door de politie *“gezien het feit dat de huisbewaarder van het huis waar mevrouw (L.) met haar toenmalige partner woonde, reeds werd doodgeschoten omwille van het enkele feit dat bij op dit huis lette, de kans dat mevrouw (L.) een confrontatie met de Angolese politie zou overleven, bijzonder klein is.”* Verzoekster vreest geen gerechtelijke vervolging maar derden, namelijk de gedupeerden van het ongeval.

4.2. De discussie tussen de partijen gaat voornamelijk over de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij. De Raad merkt los van dit feit echter op dat deze asielaanvraag in geen geval onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 valt. De door verzoekster aangehaalde feiten zijn uiteraard van louter gemeenrechtelijke aard en verzoekster verduidelijkt geenszins dat deze ingegeven zijn door één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging .

4.3. De aangehaalde feiten vallen daarentegen onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gezien het feit dat de verzoekende partij volhoudt een risico op ernstige schade te lopen, aangezien zij vreest voor wraakacties van de familieleden van de slachtoffers van het ongeval, van de eigenaar van het verongelukte voertuig en van de klanten van haar echtgenoot. Dit risico moet worden opgevat als een bedreiging tot ernstige schade door een privépersoon. De verzoekende partij vreest niet – en het blijkt ook geenszins uit het dossier – dat een eventuele gerechtelijke vervolging zou kunnen leiden tot een reëel risico op ernstige schade in haren hoofd. Het feit dat de verzoekende partij, naar eigen zeggen, verplicht zou worden om de privépersonen schadeloos te stellen voor de schade aan de goederen en personen door het ongeluk, houdt geen extra risico op ernstige schade in. Dit risico bestaat dus uitsluitend uit eventuele wraakacties van de genoemde privépersonen.

4.4. Conform artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, kan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch de partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, met inbegrip van internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen ernstige schade. § 2 van dezelfde bepaling stelt dat er bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt geboden wanneer de actoren als bedoeld in lid 1 redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

4.5. In casu dient derhalve het volgende te worden nagegaan: gesteld dat de feiten voor waar kunnen worden aangenomen, kan de verzoekende partij aantonen dat de Angolese autoriteiten haar geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de ernstige schade die zij in geval van terugkeer naar haar land beweert op te lopen? De loutere – niet door bewijsstukken ondersteunde – bewering dat *“de kans dat mevrouw (L.) een confrontatie met de Angolese politie zou overleven, bijzonder klein is”* volstaat niet om aan te tonen dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5, §2 van de wet van vreemdelingenwet, noch dat de verzoekende partij daar geen toegang toe zou hebben. Met haar beweringen slaagt de verzoekende partij er evenmin aan te tonen dat – gesteld dat de feiten voor waar kunnen worden aangenomen – de Angolese staat zou weigeren of niet in staat zou zijn om haar te beschermen, aangezien haar verklaringen over de bedreigingen van de politie vaag en inconsistent zijn. De pogingen om deze onduidelijkheden en inconsistenties uit te leggen, zoals deze blijken uit de bewoordingen van het verzoekschrift, ontkrachten deze vaststelling geenszins. In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt te denken, gaat het hier immers niet over de vraag of verzoekster deze onnauwkeurigheden en inconsistenties nauwgezet kan uitleggen, maar wel over de beoordeling of zij consistentie en coherentie kan geven aan haar verklaringen, via de informatie die zij meedeelt, zodat deze volstaan om haar aantijgingen voor waar aan te nemen, in het bijzonder dat de autoriteiten zouden weigeren of niet in staat zijn om redelijke maatregelen te treffen voor de opsporing,

gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die leiden tot ernstige schade. Men kan echter alleen maar vaststellen, op basis van de stukken van het dossier, dat de bestreden beslissing terecht heeft kunnen vaststellen dat dit niet het geval is, met name gezien de onnauwkeurige verklaringen van verzoekster over het bestaan van vervolging door de politie en haar onnauwkeurige, zelfs tegenstrijdige, verhaal over het huisbezoek, waarvan zij volhoudt dat de huisbewaarder hierbij gedood zou zijn.

4.6. Gezien het voorgaande, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij haar land heeft verlaten of er weg blijft uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij, in geval van terugkeer naar haar land, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling maakt diepgaander onderzoek van de middelen van het verzoekschrift overbodig aangezien dit onderzoek in geen geval kan leiden tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van de aanvraag.

5. Betreffende de asielaanvragen van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij

5.1. Vooreerst dient te worden benadrukt dat de vier kinderen geen eigen vrees voor vervolging aanvoeren. De tweede, derde, vierde en vijfde verzoeker betwisten de wettigheid van de beslissingen nu dit volgbeslissingen waren van hun intussen overleden tante (CCE 57 351), en hun moeder, eerste verzoekster. Volgens het rapport van de Dienst Vreemdelingenzaken draagt de moeder een andere naam. Verzoekers tonen echter hun identiteit niet aan met documenten terwijl ze per vliegtuig naar Europa kwamen en volgens de oudste dochter een paspoort hadden. Uit het verhoor van de oudste twee kinderen blijkt dat ze in Angola bij hun ouders woonden en school liepen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat, in zoverre verzoekers hun identiteit en afstamming betwisten, ze deze niet genoegzaam kunnen staven aan de hand van identiteitsdocumenten. De raadsman van verzoekers kan zich dan ook bezwaarlijk beperken tot het poneren van enkele beweringen te meer nu niet betwist wordt dat de kinderen met de thans overleden tante gekomen zijn, dat deze tante en de moeder elk van hun kant bevestigden zussen te zijn en dat eerste verzoekster de moeder van de kinderen is.

5.2. De argumenten inzake de “de legaliteit” van het verhoor van de derde, vierde en vijfde verzoekers missen grondslag nu ze omwille van hun leeftijd niet werden gehoord op het CGVS en de derde verzoeker enkel werd gevraagd met wie hij vertrokken is uit Angola, naar zijn broer en zussen en zijn ouders. Inzake tweede verzoekster dient te worden opgemerkt dat het verhoor summier was en bovendien vragen betroffen dat een elfjarig meisje eenvoudig kan beantwoorden. Geenszins wordt aangegeven waar het verhoor verkeerd gelopen zou zijn of welke vragen onaangepast waren aan haar leeftijd of welke vragen eventueel wel gesteld dienden te worden en waarom. Bovendien werd rekening gehouden met de opvoedingsproblemen van het meisje en hebben, noch de aangehaalde loyaliteitsproblemen, noch de beweringen dat ze van haar tante aangezet werd tot liegen, noch de familiale omstandigheden in Angola die volgens het meisje goed waren minstens niet verontrustend, betrokken bij de besluitvorming. Aldus kan geenszins worden vastgesteld dat de korte verklaringen van tweede verzoekster de besluitvorming enigszins negatief zouden beïnvloed hebben.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 57 150, 57 249, 57 254, 57 246 en 57 252 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

dhr. S. BODART,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. T. LEYSEN,

voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. BODART